

עפ"ת 26451/11/15 - ארתור מרגוליס, נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 26451-11-15 מרגוליס נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 7817/2013-13

לפני כבוד השופטת אספרנצה אלון

המערער ארתור מרגוליס,

ע"י ב"כ עו"ד רותם כהן

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

פסק דין

בפניי ערעור על גזר דינו של בית המשפט השלום לתעבורה בחדרה (כבוד השופטת טל תדמור-זמיר) מיום 19.10.15 שניתן בפ"ל 7261-08-13 (להלן: "בימ"ש קמא").

1. ההליכים בביהמ"ש קמא

כנגד המערער הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה לפי סע' 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961, נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה תקף לפי סע' 10 לפקודת התעבורה ונהיגה ברכב ללא ביטוח מקיף לפי סע' 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970.

עפ"י כתב האישום, בתאריך 16.7.13 בשעה 07:25 לערך, נהג המערער בקטנוע בכביש 4 לכיוון דרום, באזור התעשייה בחדרה, כשהוא בפסילה לתקופה של עשרה חודשים החל מיום 12.9.12.

ביום 20.1.15 הגיעו הצדדים להסדר טיעון, לפיו הודה המערער בעובדות כתב האישום ובטרם טיעונים לעונש, יישלח לתסקיר שירות המבחן. ביהמ"ש קמא אישר את הסדר נטיעון, הרשיע את המערער והורה על דחיית התיק לצורך קבלת תסקיר שירות המבחן.

תסקיר שירות המבחן נערך ביום 10.6.15, במסגרתו התייחסה קצינת המבחן לעברו התעבורתי של המערער ולמאפייניו ובסופו המליצה על הטלת ענישה בדמות פסילת רישיון וכן על הארכת עונש המאסר המותנה. עוד הומלץ על הטלת צו מבחן למשך שנה, תוך ציון כי: **"בהשתתפותו של ארתור בקבוצה פסיכו חינוכית בתחום התעבורה, למניעת רצידיביזם בעבירות תעבורה ומניעת פגיעה עתידית, יש כדי להפחית את הסיכון להישנות ביצוע עבירות בתחום התעבורה"**.

ביום 15.6.15 טענו הצדדים לעונש ונוכח הטיעונים והתסקיר, הורה ביהמ"ש קמא על קבלת חוות דעת הממונה על עבודות שירות בטרם מתן גזר הדין.

ביום 19.10.15 ניתן גזר דינו של ביהמ"ש קמא, לאחר ששמע את מר עדי רוסתמי, מנכ"ל חברת מסגריית צמרת בע"מ, בה עובד המערער כמנהל בית מלאכה.

2. גזר הדין של ביהמ"ש קמא

ביהמ"ש קמא סקר את ההליכים, את טיעוני הצדדים והתסקיר, את ההלכה הנוגעת לעבירה של נהיגה בזמן פסילה והערכים החברתיים הנפגעים בעת ביצועה (שלום הציבור, חובת כיבוד שלטון החוק ושמירה על כספי הציבור שכן בקרות תאונה יפרע הנזק מהקופה הציבורית) ואת נסיבות ביצוע העבירה וקבע:

"לאחר ששקלתי את חומרת העבירות, האינטרס הציבורי שנפגע, הערך החברתי עליו יש להגן, נסיבות ביצוע העבירה והפסיקה הנהוגה, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם נסיבות הארוע דנן נע בין מאסר מותנה למאסר בפועל בן חודשים ספורים, לצד עונשים נלווים וביניהם פסילה בפועל שבין 10-20 חודשים."

1. ביהמ"ש קמא בחן אף את הטענה כי יש להאריך את המאסר המותנה בן 4 החודשים התלוי ועומד כנגד הנאשם, מהטעם שהפעלתו תסכן את מקום עבודתו. ביהמ"ש קמא קבע כי הכלל הינו הפעלת המאסר על תנאי (סע' 55(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ואילו החריג לכלל הינו הארכת תקופת התנאי, מטעמים שיירשמו (סע' 56 לחוק העונשין) וקבע:

"עוד יש להזכיר כי הארכת מאסר מותנה מהווה למעשה חריגה ממתחם העונש ההולם בתיק דנן ולכן יש לבחון, בנוסף לטעמים הקבועים בסעיף 56 הנ"ל, אם מתקיימים התנאים לחריגה ממתחם העונש ההולם, קרי, מה הם סיכויי השיקום של הנאשם.

שירות המבחן אמנם המליץ בלשון רפה על הארכת המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם, ברם עיון בתסקיר מלמד כי אותה המלצה באה ללא דיון מעמיק או בחינת נסיבות המקרה בגינו הוטל על הנאשם המאסר המותנה.

עיון בת/2 - פסק הדין בו הוטל המאסר המותנה מלמד כי הוא ניתן במסגרת הסדר טיעון, בגין תיק, שלאחר תיקון כתב האישום, ייחס לנאשם עבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים. זאת ועוד, לדידי, אין די בהשתתפות הנאשם בקבוצה פסיכו-חינוכית בתחום התחבורה, כדי ללמד על שיקומו, או על סיכוי של ממש לשיקומו. שירות המבחן עצמו ציין כי לא מצא שהנאשם סובל מבעיה המצריכה התערבות ייעודית בתחום ההתמכרויות. נטילת חלק בקבוצה טיפולית אינה עולה כדי שיקום, כמשמעו בסעיף 40 לחוק.

המלצת שירות המבחן, כבודה במקומה מונח, אלא שכבר נפסק, כי מדובר בהמלצה בלבד ואילו בית המשפט אינו כבול אליה, שכן השיקולים אותם שוקל שירות המבחן קשורים להיבט האינדיבידואלי של הנאשם ואינם זהים לשיקולים הכוללים של ההליך הפלילי, אותם שוקל בית המשפט, אשר אמון, בין היתר, על שמירת האינטרס הציבורי (ראה רע"פ 10524/09 בוזגלו נ'

מדינת ישראל (5.1.2010); רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל; ע"פ 9044/11 מ"י נ' אלמליח (12.3.2012); ע"פ 3472/11 פלוני נ' מ"י (3.12.2012); רע"פ 8176/12 חדד ראהב נ' מ"י (15.11.12) ורע"פ 654/13 אבו בכר נ' מ"י (26.2.13)).
מכלול הנסיבות והשיקולים כפי שפורטו לעיל אינם עונים על דרישת הטעמים המיוחדים להארכת המאסר המותנה וכך גם עדותו של מנכ"ל החברה בה עובד הנאשם. עם זאת, המלצות שירות המבחן יקבלו ביטוי באורך המאסר שיוטל על הנאשם, כמו גם בהוראות אחרות בגזר הדין (השווה לעניין זה עפ"ת 27758-03-15 מצלחה נ' מדינת ישראל (30.4.15)).

לאחר ששקל ביהמ"ש קמא את השיקולים לחומרא (עברו התעבורתי ונהיגה חרף קיומו של מאסר מותנה) ולקולא (הודאת הנאשם ונסיבותיו האישיות) קבע:

"בהתחשב בכל המקובץ, סברתי כי לא ניתן להימנע במקרה דנן מלהטיל על הנאשם מאסר בפועל, כדי להבהיר לו את חומרת מעשיו. עם זאת, בהתחשב בהמלצות שירות המבחן ומאחר וזהו המאסר הראשון שייגזר עליו, ראיתי לאפשר לנאשם לרצותו בעבודות שירות. אשר על כן הריני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. מאסר בפועל לתקופה של חודשיים.
2. הריני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 4 החודשים שהוטל על הנאשם בתיק 5051-11-11 בבית משפט זה, באופן שחודש מתוכו ירוצה במצטבר למאסר שהוטל בתיק זה ו-3 חודשים ירוצו בחופף לו.
סה"כ ירצה הנאשם 3 חודשי מאסר, בעבודות שירות בשירותי כבאות אזור חדרה בימים א'-ה', משך 8.5 שעות בכל יום.
הנאשם יתייצב לריצוי עבודות השירות בתאריך 9.12.15 בשעה 08:00, במפקדת מחוז צפון, יחידת עבודות השירות, בדרך הציונות 14, מתחם תחנת משטרת טבריה.
הנאשם מתחייב לעדכן את משרד הממונה בכל שינוי, אם יחול, בכתובת מגוריו והוא מודע לכך כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח וביקורות הפתע, וכי כל הפרה תביא להפסקה מנהלית ולריצוי העונש במאסר ממש.
3. מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה או נהיגה כשרשיון הנהיגה פקע מעל שנה.
4. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים בפועל.
5. אני מורה על הפעלת הפסילה המותנית בת 4 חודשים שהוטלה על הנאשם בתיק 5051-11-11 בבית משפט זה וזאת במצטבר לפסילה שהוטלה עליו בתיק זה.
סה"כ ירצה הנאשם 16 חודשי פסילה בפועל שימנו החל מיום 22.11.2015, עם הפקדת רשיון הנהיגה של הנאשם במזכירות ביהמ"ש.
6. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה או נהיגה כשרשיון הנהיגה פקע מעל שנה.
7. קנס בסך ₪ 1,500 או 15 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-3 תשלומים חודשיים, רצופים ושווים, החל מיום 22.11.2015.

על גזר דין זה הוגש הערעור שבפניי.

3. טענות המערער

בהודעת הערעור מבקש המערער מביהמ"ש זה להתערב בהחלטת ביהמ"ש קמא ולהורות על הארכת המאסר המותנה כפי שהומלץ ע"י שירות המבחן, לבטל את תקופת עבודות השירות ולהסתפק בהטלת צו מבחן במסגרת שיקומית למשך שנה תחת פיקוחו של שירות המבחן וכן להקל ולהפחית מתקופת הפסילה.

לטענת המערער, לא ניתן להתעלם מכך שהקו המוביל בגזר הדין נשען על עקרון ההלימה והגמול, תוך דחיית שיקול השיקום חרף המלצת שירות המבחן והשיקולים האינדוידואליים שבענישה. המחוקק החליט לתת לשיקול השיקום מעמד בכיר בהבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה ובמקרים בהם מתקיים אינטרס השיקום, צריך בית המשפט להעניק לו משקל ממשי והוא יכול להצדיק את הארכת התנאי ולמלא את הנימוקים הנדרשים בסעי' 56(א) לחוק העונשין בתוכן.

המערער טוען, כי שגה ביהמ"ש קמא עת התעלם מהמלצתו החיובית של שירות המבחן, המבטאת תחזית לפיה סיכויי הנאשם לשיקום ממשיים ולכן בהתאם לסעי' 40 ד' לחוק העונשין, רשאי בית המשפט לחרוג לקולא ממתחם הענישה שקבע. עוד שגה ביהמ"ש קמא עת קבע כי המלצת שירות המבחן הינה בלשון רפה ואף אם נכון הדבר, הרי שדרך המלך הינה להורות על הכנת תסקיר משלים ולמקדו בשאלות שלא נערך בהן דיון.

לטענתו, ביהמ"ש קמא לא נתן משקל משמעותי לעובדה כי מדובר בבחור שהינו נטול עבר פלילי, לרקע העומד מאחורי ביצוע העבירה, לעובדה כי המערער עובד כ- 5 שנים במקום עבודה אחד, וסיים 12 שנות לימוד המלמדים על יציבות. אכן המערער נהג בפסילה, אך עשה זאת בתוך מתחם של אזור תעשייה בבוקר, בדרכו לעבודה ואין מדובר באדם שיצא לבילוי. לכן יש משמעות. לבסוף הציג המערער פסיקה בה הורה בית המשפט על הארכת תקופת המאסר על תנאי.

לטענתו, היה על ביהמ"ש קמא למצוא את נקודת האיזון, מחד נוכח ההחמרה בתקופת הפסילה ומאידך, בעקבות התסקיר החיובי הממליץ על שיקום. המערער מוסיף כי עבודות השירות גוזלות זמן, דבר שיאלץ את מעסיקו להביא לסיום עבודתו בחברה, טענה שבשוגג לא הועלתה בפני ביהמ"ש קמא.

לא תהא זו קלישאה לומר כי נהיגה בתקופת פסילה הינה חריג בנוף חייו ועליה הוא מביע חרטה כנה מעומק ליבו ומתחייב להוכיח זאת, במסגרת צו המבחן, ככל שתינתן לו ההזדמנות.

בדיון בפניי חזר המערער על טענותיו והוסיף, כי מדובר בבחור בעל נסיבות חיים שאין פשוטות, הוריו נקלעו לקשיים כלכליים מאוד קשים והוא מסייע להם כלכלית. הורי המערער נאלצו למכור את ביתם בשל קשיים כלכליים ובדעת המערער להתגורר בקונטיינר, שהמעסיק יאפשר לו במתחם העסק וברשות מעסיקו. לדיון בביהמ"ש קמא הגיע מנכ"ל החברה בה מועסק, שהינה חברה רצינית וגדולה וסיפר אודות המערער שהוא עובד מסור, שקודם במסגרת עבודתו וכי ככל שישלח המערער לעבודות שרות, יאלץ להפסיק את עבודתו ובספק אם יוכל לחזור אליה. בנסיבות האישיות והקונקרטיות של המערער לא יהא זה נכון למצות את הדין איתו עד תום. המערער מוסיף עוד כי יש להפעיל את החרג שבסעי' 56, כאשר המערער ישלח לשירות המבחן, הוא מבין שיצטרך להוכיח את עצמו וכי יקבל ענישה משמעותית

ברכיב הפסילה (נקבעו 16 חודשי פסילה), אך אם הוא ישלח לעבודות שרות, יגדע מקום עבודתו.

4. טענות המשיבה

המשיבה מבקשת לדחות את הערעור שכן גזר הדין של בית משפט קמא מנומק ומפורט. בפתח הדיון הגישה המשיבה פלט הרשעות קודמות של המערער וטענה, כי הטיעון של אדם נורמטיבי קצת מקומם, שהרי המערער היה נורמטיבי עד שהחליט בחודש יולי 2013, ביום אחד, לצפצף על החלטת בית המשפט, שנתנה לו הזדמנות להשתקם והסתפקה בהטלת מאסר על תנאי. המשיבה מפנה לעבירה בה הורשע אז, עבירה של נהיגה תחת השפעת אלכוהול. המערער הפסיק להיות נורמטיבי לאחר שהחליט להתעלם מהמאסר על תנאי שמרחף מעל ראשו, נטל את מפתחות הרכב והחליט לנהוג בפסילה; אין זה משנה אם זה בבוקר או בערב, באזור תעשייה או בדרך לבילוי. הפסילה היא קטגורית והנהיגה היא תחת פסילה.

המשיבה מוסיפה כי העונש שהוטל ראוי ביותר, ביהמ"ש קמא עשה חסד עם המערער משהחליט לא לשלוח אותו למאסר מאחורי סורג ובריה, והפנה אותו לממונה על עבודות השרות.

לבסוף טוענת המשיבה כי נפלה טעות בגזר הדין שכן תקופת המאסר על תנאי הינה של 4 חודשים ולכן, המינימום שהיה צריך להפעיל זה 4 חודשים ואילו ביהמ"ש קמא הפעיל 3 חודשים.

לעניין הפסילה טוענת המשיבה כי העונש שהוטל נמצא במתחם של הפסילה שמושגת במקרים כאלה, אפילו ברף הנמוך של המתחם. ביהמ"ש קמא לא החמיר עם המערער, גזר עליו 12 חודשי פסילה והפעיל במצטבר את העונש שהיה תלוי ועומד נגדו.

5. דין והכרעה

לאחר שעיינתי בגזר הדין של ביהמ"ש קמא, שקלתי טענות הצדדים ויישמתי את הדין וההלכה על נסיבות מקרה זה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להתקבל ביחס לרכיב המאסר בפועל עבודת שירות ובמקביל, להאריך את התקופה של המאסר על תנאי.

אומנם, הלכה נטועה היא, כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בגזר הדין של הערכאה הדיונית, מלבד במקרים חריגים בהם העונש שהוטל חורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים - ראו רע"פ 398/14 **ערג' נ' מדינת ישראל** (16.63.14); רע"פ 1866/14 **זקן נ' מדינת ישראל** (13.3.14); רע"פ 189/14 **מודלג' נ' מדינת ישראל** (3.3.14); 3091/08 **טרייגר נ' מדינת ישראל** (29.1.09), ע"פ 6681/09 **אלחטיב נ' מדינת ישראל** (13.1.10); ע"פ 2772/11 **מימון נחמני נגד מדינת ישראל** (21/3/12); ע"פ 9437/08 **אלגריס נגד מדינת ישראל** (12/5/09); ע"פ 8704/08 **הייב נ' מדינת ישראל** (23/4/09); ע"פ 9097/05 **מדינת ישראל נ' ורשילובסקי** (3/7/06).

ואומנם, עבירה של נהיגה בזמן פסילה הינה עבירה חמורה שהעונש בגינה כולל לעיתים רבות מאסר בפועל.

אולם, סקירת הפסיקה מעלה כי כל מקרה לגופו ושונה הדבר בין נאשם שהוא בעל עבר פלילי ותעבורתי מכביד, שאז

הוטלו עונשי מאסר בפועל ואף לתקופות ממשוכות, לבין נאשם שהינו בעל עבר תעבורתי קל. כך נקבע ברע"פ 6115/06 מוראד אבו לבן נ' מדינת ישראל (8.5.07):

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב (רע"פ 410/04 מזרחי נ' מדינת ישראל, לא פורסם, מיום 7.3.04; רע"פ 7019/04 אופיר נ' מדינת ישראל, לא פורסם, מיום 12.8.04; רע"פ 9399/04 קרק' נ' מדינת ישראל, לא פורסם, מיום 30.1.05; רע"פ 3878/05 בנגוזי נ' מדינת ישראל, לא פורסם, מיום 26.5.05; רע"פ 7523/06 מואסי נ' מדינת ישראל, לא פורסם, מיום 25.9.06). על כן נקבע בסעיף 67 לפקודת התעבורה, כי "מי שהודע לו שנפסל מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה, וכל עוד הפסילה בתקפה הוא נוהג ברכב שנהיגתו אסורה בלי רשיון לפי פקודה זו ... דינו - מאסר שלוש שנים".

ברם, בית-משפט זה חזר והדגיש - ולא רק בעבירות מן הסוג בהן חטא המבקש - כי מלאכת הענישה הנה אינדיבידואלית. בבואה לגזור את הדין יש חשיבות רבה לכך שהערכאה הדיונית תפעיל את שיקול דעתה, ותתחשב, בין היתר בנסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו של העושה. "מדיניות ענישה כללית ועקרונית לעולם לא תוכל לבוא תחת שיקול דעתו של בית-המשפט בערכאת הדיון ובנסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם המיוחד שהורשע בדינו" (רע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל, טרם פורסם, מיום 12.2.06).

חוששני שבהקשר זה נתפס השופט המלומד בבית-משפט קמא לטעות. העמדה העקרונית המשתקפת מפסק-דינו - הנזק שמאסר עלול להמיט על נאשם שהורשע בנהיגה בזמן פסילה, וברגיל מנהל אורח חיים נורמטיבי - הוא אמנם שיקול רלוונטי וחשוב לעניין העונש. אולם, זהו אינו השיקול המרכזי וודאי שאינו היחיד. שיקולים נוספים הבאים בחשבון הם הרצון להתמודד עם התופעה של נהיגה בזמן פסילה, שעל חומרתה הרבה כבר עמדתי, והצורך לשגר מסר ענשי חד וברור כדי להרתיע את ציבור הנהגים. נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי אף הן מהוות נתונים מן העניין. אין דינו של נאשם שלחובתו שורה ארוכה של עבירות תעבורה, ועבירות של נהיגה בזמן פסילה בפרט, כדין מי שנוהג לציית בדרך כלל להוראות החוק. כאן מתגלה פעם נוספת תפקידו החשוב של השופט בהפעלת שיקול הדעת המסור לו בבחירת רכיבי העונש ומידתו בכל מקרה המונח לפניו.

הנה כי כן, אין הערכאה הדיונית מחויבת אפוא להטיל מאסר על כל מי שהורשע בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, חרף החומרה הרבה הנלווית למעשה זה. אולם, כלל דומה חל גם על המקרה ההפוך, היינו, אין לקבוע אפריורי כי עבירה של נהיגה בזמן פסילה לעולם לא תוביל להשתת מאסר על הנהג. כל מקרה ונסיבותיו.

ראה גם רע"פ 7612/13 אמסלם נ' מדינת ישראל (18.3.14) שם נקבע:

"לא אחת בעבר, אישר בית משפט זה הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל לתקופות ממושכות על מורשעים בעבירה שעניינה נהיגה תחת פסילה, בעיקר כאשר מדובר בבעלי עבר פלילי ותעבורתי מכביד (ראו, מהעת האחרונה: רע"פ 5638/13 נכפולגר נ' מדינת ישראל (15.1.2014); רע"פ 321/14 סלאמה נ' מדינת ישראל (26.01.2014); רע"פ 1569/14 קרן פז נ' מדינת ישראל (6.3.2014))."

במקרה שבפניי, מדובר בעבירה ראשונה של נהיגה בזמן פסילה ובמי שעברו התעבורתי כולל שתי עבירות - אחת של נהיגה תחת השפת אלכוהול והשנייה, של אי ציות לרמזור. מדובר בשתי עבירות חמורות, אך אין לומר כי מדובר בעבר מכביד. בנוסף לאמור, הוגש תסקיר מבחן חיובי, הכולל המלצה לשיקום וממנו עולה סיכוי ממשי לשיקום ולאי חזרה על ביצוע עבירות תעבורה:

"בהשתתפותו של ארתור בקבוצה פסיכו חינוכית בתחום התעבורה, למניעת רצידיביזם בעבירות תעבורה ומניעת פגיעה עתידית, יש כדי להפחית את הסיכון להישנות ביצוע עבירות בתחום התעבורה."

לדידי, נסיבות אלו מהוות טעם מיוחד, כדרישת סע' 56 לחוק העונשין להארכת תקופת התנאי ואין בכך חריגה ממתחם העונש הראוי, כעמדת ביהמ"ש קמא, שכן כאמור, אין הכרח להטיל מאסר בפועל בעבירה של נהיגה בזמן פסילה.

אשר על כן, דין הערעור להתקבל ביחס לשני רכיבים, כדלקמן:

1. ביטול המאסר בפועל - ביטול סעיף 1 לגזר הדין.
2. הארכת התקופה למאסר המותנה שנקבע בתיק 5051-11-11 בבית המשפט השלום לתעבורה בחיפה (4 חודשי מאסר מותנה) לתקופה של 8 חודשים נוספים וזאת למשך 3 שנים והתנאי הוא כי לא יעבור עבירה מהעבירות שבוצעו בתיק זה ובתיק 5051-11-11 - ביטול סעיף 2 לגזר הדין.
3. יתר סעיפי גזר הדין יותרו על כנם.

ניתן היום, ט' טבת תשע"ו, 21 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.